

Fjortonde söndagen efter Trefaldighet

Dominica quartodecima

Text III Årg Högm Luk 4: 23–30

”Han är god mot de otacksamma och onda...”

Så heter det på ett ställe i evangelierna där vi uppmanas att visa barmhärtighet och var tacksamma, i efterföljelse till Herren Jesus. Men han säger också *”Var den Högstes barn, han som är god mot de otacksamma och onda...”* Det här är ett ord som är viktigt i dag och som vi ska återkomma till. För trons tacksamhet som dagens rubrik heter det ställs emot otrons otacksamhet. Och därom hör vi i dagens text. Dessa som hade hört Jesus ord, hört ryktet om honom och nu när han var där hört honom tala och utlägga ordet.

Jesus kom till Nasaret, den stad där han växt upp, och på sabbaten gick han som han brukade till synagogan för att vara med vid gudstjänsten.

Han reste sig för att läsa ur Skriften, berättar Lukas. Den som gjorde så, reste sig, anmälde sig därmed att föreläsa Skriften och med synagogföreståndarens tillåtelse överlämnades bokrullen av en tjänare till den som skulle föreläsa den bestämda texten.

Och Jesus läste:

*Herrens Ande är över mig,
ty han har smort mig till att predika glädjens budskap för de fattiga.
Han har sänt mig för att ropa ut frihet för de fångna
och syn för de blinda,
för att ge de betryckta frihet
och predika ett nådens år från Herren.*

Så rullade han ihop bokrullen, lämnade tillbaka den till tjänaren och satte sig. *Alla i synagogan hade sina ögon fästa på honom*. Och nu började han tala. Och det han sade var något oerhört! Man *häpnade över de nådens ord som utgick från hans mun*.

Vad var det då han sade? Den underbara profetian från Jesaja bok, som man så väl kände och som man visste hänsyftade på den nådens tid som skulle ingå vid Messias ankomst – om dessa ord säger Jesus: *I dag har detta skriftställe gått i uppfyllelse inför er som lyssnar*.

Messias hade kommit och med honom alla de nådelöften som de nyss hört föreläsa. Mitt ibland dem satt Guds Son! Det var något alldeles ofattbart! Vilken nådens sol hade inte denna dag uppgått över staden Nasarets innebyggare!

Och strax var diskussionen igång. *Är inte han Josefs son???*

Och Jesus, som kände sina åhörare mycket bättre än de själva och som visste vilka invändningar, som nu skulle komma, säger: *Utän tvekan kommer ni att vända detta ordspråk mot mig: Läkare, bota dig själv, och säga: Vi har hört allt som hände i Kapernaum. Gör det också här i din hemstad*.

Så avslöjar Jesus deras otro genom att hänvisa till två händelser från Gamla testamentet: Under den svåra torkan med åtföljande hungersnöd under profeten Elias tid, blev profeten sänd, inte till någon av deras eget folk för att få hjälp, utan till en änka av ett hedniskt folk, som tog sig an profeten.

Och under profeten Elisas tid, då det fanns många spetälska bland Israels folk, så var det Naaman, härhövitsmannen från Israels fiendefolk, som trodde ett enkelt vittnesbörd från en israelitisk slavflicka och reste långa vägar för att söka Herrens profet och som blev renad från sin spetälska.

Innebörden i Jesu ord var klar. Åhörarna i Nasarets synagoga jämfördes med dem som på profeternas tid hade förkastat Herrens ord. Folket i Nasaret hade nyss fått förkunnat för sig ett nådens år från Herren och nu fick de höra domen över sin otro. Tänk så väl om de fallit till föga! Om de tagit domen över sig och i botfärdighet och tro vänt sig till Herren, som människorna i hednastaden Nineve! Då hade allt kunnat hjälpas – genom glädjens budskap för de fattiga, frihet för de fångna och betryckta och med syn för de blinda.

Men åhörarna blev ursinniga. De for upp, drev Jesus ut ur synagogan, ut på klippbranten för störta honom ned. Så förhatlig var Jesus, syndares Frälsare, för dem, att de om det hade stått i deras makt, hade mördat honom på fläcken.

Men han hade ett uppdrag att slutföra. Hans tid var ännu inte kommen, och därför gick han sin väg rakt igenom den rasande folkhopen och vandrade vidare.

Guds stora nådiga vilja att ytterst sända sin Son möts med största otacksamhet. *Han kom till sitt eget, och hans egna tog inte emot honom.* Joh. 1:11-12.

Det är något vi känner igen, för såsom det då var, så är det också nu.

Varför behöver jag Jesus. Vad har han gjort som är så viktigt? Så säger man. Men du som i dag lyssnar och som så många gånger hört det gudomliga budskapet, du vet säkert också med dig att du visat otacksamhet, du också. Men här hör nu att Gud som visat sin innersta vilja, sin kärlek mot oss människor, också är den som god mot de otacksamma och onda. Ja han är god mot oss också denna dag. Förbarmar sig över oss svaga och syndfulla.

Men åt alla som tog emot honom gav han rätt till att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn.

Dem som tro på hans namn. Där ligger kärnan, det väsentliga, att tro på honom som Frälsaren. Ty hans namn betyder just detta, Frälsaren som utgivit sig själv för oss och han visar på alla sätt genom sin gärning att han är just detta. Låt oss inte stanna på avstånd, låt oss inte sluta vårt hjärta i otacksamhet, utan skynda att sätta vår tro till den som räddar oss från allt ont och för oss till sitt rike. Han är nåden, hjälpen, försoningen för oss. Han säger själv: *"Jag är livets bröd. Den som kommer till mig skall aldrig någonsin hungra, och den som tror på mig skall aldrig någonsin törsta."* (Joh 6: 35)

Ta emot det med tro och du får liv, och därtill blir du tacksam.

Med tacksam röst och tacksam själ / Min lovsång sjunger jag: / O Gud, du alltid gjort mig väl / Och gör det än i dag.

Min Gud, ett vet jag som består / När år och dagar flyr / Det är din nåd, för varje år / Och varje morgon ny.

Amen